

SỐ 562

KINH VÔ CẤU HIỀN NỮ

*Hán dịch: Đời Tây Tấn, Tam tạng Pháp sư Trúc Pháp Hộ,
người nước Nguyệt Chi.*

Nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở tại núi Kỳ-xà-quật, thuộc thành La-duyệt-kỳ, cùng với các vị Bồ-tát, đại đệ tử, Ưu-bà-tắc, Ưu-bà-di và vô số chư Thiên, dân chúng, A-tu-la, quỷ, thần, rồng đều tụ hội.

Bấy giờ, Đức Phật đang giảng nói pháp. Trong chúng hội, có Trưởng giả Phạm chí tên Tu-đàn. Ông có người vợ chính tên là Bi-lâu-diên cùng chín trăm bảy mươi lăm ức phụ nữ đều chấp tay nghe pháp. Trong thời gian Bi-lâu-diên mang thai, bé gái trong bụng mẹ hình hài đầy đủ, cũng chấp tay nghe kinh. Hiền giả A-na-luật dùng năng lực nơi công đức thấy khắp của mình, thấy rõ bé gái ở trong thai chấp tay nghe kinh, liền suy nghĩ: “Theo ta thấy những người trong chúng hội này, chưa ai có khả năng quán sát những việc vô hình như ta.” Nghĩ vậy, vẻ sung sướng hiện trên nét mặt của Hiền giả A-na-luật.

Đức Phật hỏi Hiền giả A-na-luật:

– Ông thấy việc gì mà có vẻ vui khác thường đến như thế?

Hiền giả A-na-luật đáp:

– Bạch Thế Tôn! Con nhìn thấy rõ ràng một bé gái còn ở trong thai, chấp tay nghe kinh. Con cho việc này là hiếm có, nên tự vui mừng.

Đức Phật khen:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Lành thay, lành thay!

Điều ông nói giống như đem ánh sáng các ngôi sao so sánh với ánh sáng mặt trời, mặt trăng, làm sao ngang bằng được. Đối với hàng Thanh văn, cái thấy của ông là bậc nhất, không ai có thể theo kịp. Như Lai quán khắp mười phương, thấy được các loài chim bay, thú chạy, những côn trùng dưới đất đang mang thai, con của chúng ở trong thai nghe kinh như ông đã thấy, không khác.

Khi ấy, Hiền giả A-na-luật và mọi người trong chúng hội đều có ý nghi ngờ. Đức Phật bèn phóng ra ánh sáng, chiếu tám phương cùng phương trên dưới đến vô cùng, làm cho vô số cõi nước, người, vật hiện ra không bị chướng ngại. Ví như tấm gương phản chiếu hình ảnh trong đó. Hiền giả A-na-luật và mọi người ngược nhìn lên hư không, thấy các loài chim, lượn qua lượn lại, nghe Phật thuyết giảng. Trứng trong bụng các loài chim chưa sinh nở cũng gian cánh, giữ lông nghe kinh. Cuối xuống thì nhìn thấy loại động vật bốn chân dừng ăn cỏ, nghỉ uống nước, đứng yên lắng nghe kinh. Còn bào thai ở trong bụng chúng cũng co hai chân trước, một lòng nghe kinh. Các loài trùng, rắn, giun, sống dưới đất, thân yên tĩnh không lay động, chú ý nghe kinh. Những đứa con chưa sinh còn ở trong bào thai các loài động vật này cũng ngẩng đầu, thẳng mình một lòng nghe kinh.

Bấy giờ, Hiền giả A-na-luật nương nơi oai thần của Phật, dùng tám loại âm thanh hỏi bé gái trong thai, hỏi con trong trứng của loài chim, con trong bụng nơi loài trùng, loài thú, là đang làm gì mà chấp tay, duỗi cánh, co chân, thẳng mình một lòng nghe kinh.

Bé gái và các loài động vật trong thai đáp:

–Thưa Tôn giả A-na-luật! Chúng con vì tất cả những loài đã sinh ra, đều bị mê đắm trong năm dục, không biết chánh đạo, nên nghe kinh. Vì tất cả đều ham muốn chuyện yêu đương, ngu si, sinh tử không dứt, nên nghe kinh. Vì tất cả những người bất hiếu với cha mẹ, không cúng dường Phật, Tỳ-kheo Tăng nên nghe kinh.

Khi Hiền giả A-na-luật nghe những lời nói đó rồi, liền quỳ xuống bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Con nhớ, biết và thấu triệt như vậy là nhờ công đức oai thần của Thế Tôn. Con thà đem thân mình giam hãm trong địa ngục, chịu đau khổ vô số kiếp chứ không dám nhận quả vị

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

A-la-hán. Vì sao? Vì các vị ở trong thai tuy chưa sinh ra, mà đã phát ý niệm to lớn cầu Nhất thiết trí. Hôm nay, con sợ thân này bị tướng thức trói buộc, khi chết đi cũng giống như người chết, không lợi ích gì cho người sống.

Lúc đó, bé gái từ hông bên phải sinh ra, ba ngàn cỗi nước đều chấn động mạnh. Có vô số chư Thiên đứng trên hư không, mưa xuống hoa trời, tấu các âm nhạc, tự nhiên có hoa sen ngàn cánh lớn như bánh xe, cộng như lưu ly. Bé gái ngồi trên hoa sen ấy. Cùng một lúc chư Thiên, nhân, các loài chim bay thú chạy, côn trùng, rắn rết, giun, các loài mang thai đều sinh ra. Ví như khi vua du hành thì quần thần, quan chức lớn nhỏ đều đi theo. Khi ấy, Đế Thích đem áo trời từ hư không bay xuống đưa cho bé gái và nói:

–Bé gái! Hãy mặc áo vào.

Thiên tử Đạo-lợi và các Vương nữ cũng cầm áo đưa cho các loài vừa sinh ra.

Bé gái đáp:

–Nếu người nào chưa giải thoát mà cầu Niết-bàn thì tôi không thể nhận áo được. Thiên chủ là La-hán, tôi là Bồ-tát. Thiên chủ không giống tôi vì ý nguyện bất đồng.

Đế Thích lại nói:

–Ta vì thân nữ chưa có y phục nên đem áo đưa cho, với ý giúp đỡ thôi.

Bé gái đáp:

–Đối với pháp Đại thừa, không có nam nữ. Tự nhiên ta sẽ có áo đem đến.

Đức Phật bảo Đế Thích:

–Như vậy, không vì trang sức nơi thân nữ mà phát tâm Bồ-tát, tự mình có tướng tốt, ứng hiện vô cùng mới là trang sức nơi thân Bồ-tát.

Hiền giả Xá-lợi-phất rất đỗi ngạc nhiên, không hiểu sao bé gái ấy có những ý nghĩ kỳ lạ như vậy, nên bạch Phật:

–Thưa Thế Tôn! Bé gái này từ nước nào tới, sao đến đây? Ai sẽ dâng áo?

Phật bảo:

–Cách đây về hướng Đông nam, qua mười vạn cỗi Phật, có cỗi

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

nước tên là Diêm-phù-đàn, bé gái này học tập pháp nơi Bì-lâu-diên, ở chỗ Đức Phật của mình, từ đó đến đây là vì muốn gặp ta, tự nhiên sẽ có áo nước đó đem tới.

Ngay lúc ấy, chiếc áo tự nhiên từ nơi không trung rơi xuống, tạo ra âm thanh êm dịu. Có tiếng giữa hư không nói với bé gái:

–Có thể mặc áo này, chúng được năm thông, vì phụ nữ nơi cõi nước đó đều chứng năm thông.

Bé gái mặc áo xong, từ hoa sen bước xuống đi đến chỗ Đức Phật. Mỗi lần cất bước, mặt đất chấn động đủ sáu cách. Những người mẹ đều phát tâm Chánh đẳng Vô thượng. Các loài chim bay, côn trùng, thú vật đều chuyển thân biến thành người, mình mặc áo trời, trang sức bằng chuỗi ngọc báu.

Bé gái đánh lễ sát chân Phật và nói ba lần: “Nam-mô Phật” rồi quỳ xuống, bạch:

–Nguyện xin Đức Thế Tôn vì tất cả những người trong chúng hội rộng giảng nói kinh pháp để cho họ được như ý nguyện.

Đức Phật tùy theo họ mà thuyết pháp.

Bấy giờ, bé gái này và chín trăm bảy mươi lăm ức người mẹ nghe Phật thuyết pháp, quá đổi vui mừng, không thể kìm chế, đứng trước Phật liền hóa thành thân nam. Mỗi người tự cỡi chuỗi ngọc báu có trên thân, tung rải lên trên Đức Phật. Nhờ oai thần của Phật, những chuỗi ngọc này biến thành bức màn, đan vào nhau bằng châu báu, trong đó, có tòa Sư tử bảy báu, trên tòa có Đức Phật đưa cánh tay khen ngợi.

Ngay khi ấy, họ đều chứng đắc bất thoái chuyển. Các loài chim, thú, côn trùng, rắn biến thành người cũng cỡi chuỗi ngọc báu trang sức trên thân, tung rải lên trên Đức Phật. Đức Phật ngồi trong màn, biến những châu báu tung rải đó thành màn báu cũng như trước không khác. Đức Phật vì họ thọ nhận. Họ đều đạt được bảy trụ.

Đức Phật bảo Hiền nữ Vô Cấu:

–Người ở trong thai vì chúng sinh mà nói rõ về đạo. Như Lai Chánh Đẳng Chánh Giác ở trong năm đường cũng vì chúng sinh mà thuyết pháp.

Đức Phật thuyết giảng kinh xong, tất cả chúng hội đều hết sức vui mừng, đánh lễ rồi lui ra.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẶNG KINH

www.daitangkinh.org